

ster blandt os, men det var, fordi Spørgsmaalet, hvorom det dreiede sig, var færdigt. Naar vi ikke senere have uleiligtet den fungerende Krigsminister ved at sende ham den foreløbige Betænkning og overhovedet at conferere med ham, saa har det vistnok lidt havt sin Grund deri — jeg taler væsentlig kun paa egne Begne, men de øvrige Medlemmer af Udvalget vilde sandsynligvis tiltræde det — at Udvalgets Betænkning ikke indeholder noget egentligt Punkt, hvorom en Conference med Ministeren var nødvendig; det var ikke noget Lovforslag, hvortil der skulde stilles Ændringer, og der var ikke noget Punkt, hvor det gjaldt os om at høre Ministerens specielle Mening. Endelig var der en særegen Omstændighed tilstede, den nemlig, at den Minister, imod hvem eller til hvem Betænkningen paa en vis Maade blev henvendt, ikke fungerede længere. Havde det ærede Medlem endnu fungeret som Minister, vilde det have været sandsynligt, at man, om ikke for Andet, saa for den store Fornøielse, som det altid er at conferere med det ærede Medlem, vilde have anmodet om at maatte forhandle med ham. Derimod fandt vi det ubilligt at uleilige den daværende Conferencespræsident med Forhandlinger, hvori man vidste, at han kun kunde være Haanden, men at Hovedet — jeg siger det uden nogensomhelst Fornøielse — i disse Sager var paa et andet Sted. — Maaskee jeg hertil endnu turde føje den ene lille Bemærkning, at vi ikke have forlangt, at Krigsministeren skulde behandle enkelte Grundetere anderledes end andre, endnu mindre, at man skulde vise en Kæmpelighed imod en Sjerdedeel, som man havde negtet de tre Sjerdedele, og derved gjøre sig skyldig i en Uretfærdighed. Vi fandt, at der allerede var begaaet en Ulig- heds, idet man havde tilladt nogle Bygninger at henstaae udover den Frist, som gjaldt for alle andre, og denne Ulig- heds havde det ærede Medlem som Krigsminister selv tilladt; han havde tilladt, at nogle Bygninger bleve staaende til 1ste Mai 1870, hvorimod alle de andre

skulde være nedrevne rum Tid forinden. Alt, hvad vi gjorde, var, at vi bad ham at lade den af ham allerede skabte Ulig- heds, hvis det forresten var en Ulig- heds, være endnu nogle faa Maaneder, indtil Udvalget var færdigt med sit Arbejde. Det havde altsaa ikke været noget som helst Brud paa Ligheden, hvis det ærede Medlem som Minister var gaaet ind paa denne Anmodning.

Den fungerende Formand: Det ærede Medlem for Frederiksberg Amts 1ste Valgstreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Maasløff: Det ærede Medlem berører her igjen noget af Realiteten i Sagen, som ikke foreligger (Vil- le: Som ikke foreligger?), som ikke foreligger; thi saavidt jeg mindes, vare netop disse Terminer for Bortrydningen af Bygninger blevne bestemte i Overensstemmelse med Communen, og de vare blevne bestemte til forskjellige Tider, eftersom Communen maatte lægge større eller mindre Bægt paa at faae Bygningerne bort, og Krigsministeren var i denne Henseende bunden ved denne Overenskomst. Det var, saavidt jeg erindrer, det, som i denne Henseende paalagde Krigsministeriet en særlig Forpligtelse til at skaffe disse Bygninger bort til den Tid. Men jeg skal ikke opholde Thinget længere, vi have jo endnu en anden Behandling af Sagen, hvor vi kunne paany udtale os. Kun maa det være mig tilladt endnu at sige, at naar Udvalget i sin Tid lige før Paaskeferien eller efter Paaskeferien, efterat Ministerkiftet havde fundet Sted, ikke vilde andet end faae Krigsministeren til i dets Nærværelse at tage en Beslutning, saa forekommer det mig ikke, at det var en rigtig Vet, at forlange en Conference; thi en Conference maatte dog tjene til at udverle Anskuelser, navnlig fra Ministerens Side, og give de Dplysninger, som Udvalget ønskede og behøvede. Sin Beslutning troer jeg Ministeren bedre kunde fatte i